

litimesteren til at bestemme, hvad der skal betales for et Lam.

Seg kommer derefter til det omtvistede 1ste Stykke af Vædringsforslaget under Nr. 12. Min ærede Kollega i Udvalget fraas overfor (E. Pederfen) har dog allerede overtaget i det Væsentlige at imødegaa min ærede Sidemand (Estrup) med Hensyn til de Bemærkninger, som han før fremsatte mod Optagelsen af dette første Stykke, og han har jo havt en rimelig Anledning dertil, da han er den oprindelige Fader til Forslaget. Smidlertid har Udvalget senere bestemt sluttet sig til hans Anskuelse om dette Punkt, og det har glædet mig at høre, at det ogsaa finder Understøttelse hos Ministere. Nytten af Forslaget kan ikke miskjendes; det tror jeg, at vi maa være enige om. Den ærede Minister bemærkede rigtignok, at han ikke troede, at det vilde vise sig som en saa overordentlig virksom Bestemmelse, som Udvalget mente og havde hentydet til i Betænkningen. Seg tør maasse i den Anledning gjøre opmærksom paa, at der i Udvalgets Betænkning dog kun er sagt „ret virksom“; videre ville vi ikke gaa. — Seg kan ikke være enig med det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) i, at det, naar denne Bestemmelse optages, vil blive Reglen — noget Saadant tror jeg, at han sagde —, at man lader Dyrene spadserere om, og blot tager sine Ufredsbøder, istedetfor at optage dem. Seg tror ikke, at det vil blive Reglen. Thi der er dog Forskjel paa at tage Dyrene, naar de overhovedet ere til at optage, og derpaa beholde dem, idet man siger: „Værs’jo, min Ven, her er Dine Dyr! Kom nu med Foder- og Optagelsespenge osv., saa er det klarer, men indtil da holder jeg Dine Dyr tilbage“, og saa paa den anden Side at skulle indtale Ufredsbøder. Er en Mand nemlig ikke saa gentil, at han betaler disse uden Videre, men er en Kraftler, saa maa jeg indkalde ham for Politiretten i den Anledning, og dermed er der mere Uleilighed forbundet end med at optage Dyrene. For hyppig vil den derfor neppe blive anvendt. I saa Henseende behøver man ikke at frygte for Misbrug. Dermed skal jeg naturligvis ikke benægte, at den kan misbruges; men jeg vil spørge min ærede Sidemand, om der ikke

er adskillige andre Bestemmelser i Lovforslaget, der kunne misbruges ganske anderledes og da navnlig dets § 7? Markfredsbestemmelserne skulle dog gives hensigtsvarende og tidsvarende, og man maa søge at naa det Maal ved dem at skaffe Fred, Ro og Orden paa Marken. Samtidig dermed maa der vist naturligvis væsentlig ses hen til, at de ikke indrettes saaledes, at de kunne misbruges til Chitane og Dandskab. Men jeg tror ikke, at det er muligt at affatte dem saaledes, at de ikke paa en eller anden Maade skulde kunne misbruges. At Bestemmelsen i 1ste Stykke af Vædringsforslaget under Nr. 12 til § 4 skulde være særlig egnet til at misbruges, kan jeg ikke indrømme. Naar A.'s Dyr kommer ind paa B.'s Grund, saa skal der allerede lidt Malice til for at gjenne Dyret ind paa C.'s Grund istedetfor tilbage paa A.'s Grund. Og gaar nu Dyret videre fra C.'s til D.'s Grund, saa skal der meget mere Malice til for at lade det gaa fremdeles videre, i Stedet for at sørge for at det gaar hjem. Det tror jeg allerede for en Del vil forebygge Misbrug. Det maa jo erindres, at der her ikke er Tale om at give en Lov for de amerikanske Prærier, hvor der ikke findes Folk, men kun de store Væsler, men at Loven gives for Egne, hvor der færdes Mennesker hver Dag, og det Folk, som ikke gaa og botanisere eller filosofere eller se paa Udsigter, men Folk, som med Interesse se paa Alt, hvad der foregaar omkring dem. Men se nu de, at A.'s Dyr gaar ind paa B.'s Grund, saa ligger det ogsaa i Folkekarakteren, at de give A. Underretning om, at hans Dyr er inde paa B.'s Grund, og saa sørger A. nok for, at hans Dyr kommer tilbage. Herved er jeg da kommen til et andet Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ønsker at imødegaa min ærede Sidemand. Naar han hittede, at Følgen af den foreslaaede Bestemmelse vilde blive den, at Dyrets Eier kom til at bøde flere Gange for den samme Forseelse — jeg tør dog ikke sige, at det ærede Medlem brugte netop disse Ord, som jeg maasse i denne Form har havt i Hovedet fra en privat Samtale (Estrup: Jo, det er rigtigt nok!) —, saa skal jeg naturligvis ikke pille Vært paa Dr.